

Hamlet naplójából

(1.)

*Arra gondoltam ma, hogy nem méltó hozzám a bosszú.
A csarnokban, hol napi sétámat végzem, fehér fény
csordogál gyakorta, mintha álmukban újraszülnek
a köveket, mintha csak szétesett volna minden nap-*

*sugár a falban. Rettent az éjféli óra, mikor
sárga zsákban hurcolja halottaim a hold és a
sziklák hosszu, ezüst szakállt bontanak a szélben. Jöjj,*

*Ophélia, ússz át a testemen hozzám. Véres, nagy
tengerre ül a Nap, s a gyilkosok reszketeg, térden
csúsznak a múlt felé. Engem tán befogad egy tárgy is,
de nincsen nyugta már a csöndnek nélkülüm, a világ*

*meg habozni látszik a világban. Hideg volt, egész
nap. Most látom, közeleg az éj, hogy sápadt madár ver-
gődik a csarnok vak oszlopai közt, dátum, dátum*

(2.)

*A legjobb az, ha mégis magamból indulok ki. De
fogvatart a képzelet nyomasztó játéka, de
kitaszít súlyából minden eltervelt szándék, fé-
lek. Ha van nap, ha ölni ne szeretnék, hazugság*

*az. Ma is, hogy kihevülten megálltam a parton,
egy darab kőnek néztem a tengert, mit fej fölé
emelni feladat, egy szemétdombnak a sziklát,
hová ejteni e nagy kőt kell nekem. Szétporlók*

*alattam a föld. S a múltban aztán tényleg már úgy
bánnak velem, ahogy nekik jó, azt hagyják meg, mi
többé nincs. Leleplezek egy dísztelen fát. Tanúm
az éj, hogy a gyilkosénál van még nagyobb magány,*

*hogy a madarak, összebújva is, napról napra
csontjukban érzik, mily nyugtalan az ég terhe. Jön
a szél, szobáinkban megzörren a kárpit, s víz mos-
sa már a lépcsők fokát, elég volt mára, elég —*

(3.)

*Az öröklét is az, hogy mindég van egy nap. Reggel, most,
hogy visszasadródok magamhoz a tükörből, még nincs
emlék, se álom bennem, és én olyan tisztán tartom*

az arcom, mint a kövek. Szinte vág a fény, és a föld
barna szíve puhán dobálja lépteim, ahogy kö-
zelít a tenger. Megvakulnak a fák, füvek, és nem

számít már, hol vagyok. Ez történik szüntelenül. S hogy
véget ér, hogy véget a Nap izzó fogsága, égről
lehull a fényes álarc és sziklák parazsa hogy vé-

gig ezüst nyomokat a holdnak, leleplezném magam
én is, kibújniék testem melegéből. Látom, egykor
majd szellemként térek vissza, éjféλι órán, mikor

hallgatásom szavakra talál a lomb nyitott, árva
szívében, mikor a fák őrzárata útrakész, a
fű sírni kezd, és megbeszélem magammal, mit tegyünk.

Az éjszakába

Majd megtanulunk embereket látni. Föltoljuk
a szívünket, majd föl egy alig érzékelhető
magasba, hogy a fák hívogató lombja is csak
a madaraknak lüktet csupán. Így mondjuk el, most
másfajta történetre nyílnak az ég kapui,
másfajta földet hordozgat a száj. Jön egy lovas,
átporoszkál a fénybe süllyedt kerten, letapos-
sa a bágyadt salátabokrokat. Borzongva búj
össze a fű, a szél. Egy kiáltás nem hozná meg
a várt eredményt —, beszéd nélkül is elhalkulnak
a molekulák. Mégis, hát mégis kész van ez a
világ, s arcvonásainkban egyre pontosabban
alkonyodik. Szürke már a kezem is, ahogy az
elhagyatott fához érnék, szürkén lóg vállamon
ez a sok, érzéketlen árnyék. De tudni azt, csak
azt érdemes, mi elvezet az éjszakába.

Nincs
hely az álmok engedékeny teste alatt. Vissza-
löknek hozzánk egyet-egyét a begombolkozott
súlyokból, hogy eltompulnak körül, elernyednek
a tárgyak. Kibontható még egy arc, s az ember csak
azt látja, mily eszeveszettül, milyen elszántan
dobálják már szívüket magasba a madarak.